

ਸਿਵਲ ਮੂਲ

ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕਪੂਰ ਜੇ. ਜੇ.

ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (ਪੀ.ਬੀ.), ਲਿਮਟਿਡ (ਤਰਲ ਵਿੱਚ) , — ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ,- ਜਵਾਬਦਾਰ

1950 ਦਾ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 192

ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1913 ਦਾ VII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 221 ਅਤੇ 225—ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1949 ਦਾ X) ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1950 ਦੇ ਐਕਟ XX ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ—ਸੈਕਸ਼ਨ 45F—ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼—ਕੀ ਦੁਆਰਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਸੈਕਸ਼ਨ 45F ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤ। —ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ —ਇੱਕ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ। ਧਾਰਾ 45F ਅਧੀਨ ਸਾਲ—ਕੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ।—ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1949 ਦਾ X)—ਸੈਕਸ਼ਨ 38—ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 162 ਅਤੇ 271 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਜਾਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 225(2) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ। ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1949 ਦੇ 45F, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1950 ਦੇ ਐਕਟ XX ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਸੁਪਰ ਵਿਜ਼ਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਸੂਟ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਅੱਗੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 38(1) ਅਤੇ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 162 ਅਤੇ 271 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 162 ਅਤੇ 271 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ,

ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੱਤਵੀਂ ਧਾਰਾ ਜੋ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਅਜਿਹਾ ਨਤੀਜਾ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ

ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਸਿਬਨਾਥ ਬੈਨਰਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (1); ਬੰਬਈ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਪਾਂਡੁਰੰਗ ਵਿਨਾਇਕ ਅਤੇ ਹੋਰ (2); ਅਤੇ ਈਸਟ ਐਂਡ ਡਵੈਲਿੰਗਜ਼ ਕੰ., ਲਿਮਟਿਡ, ਬਨਾਮ ਫਿਨਸਬਰੀ ਬੋਰੋ ਕੌਂਸਲ (3); 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

ਇਹ ਕੇਸ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਤਬਾਦਲੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਕੋਐਲ ਗੋਸਾਈਂ ਅਤੇ ਏਐਮ ਸੂਰੀ ।

ਬੀ ਆਰ ਤੁਲੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. 1950 ਦੇ ਸਿਵਲ ਮੂਲ- ਜੇ, ਨਲ ਨੰਬਰ 192 ਵਿਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਹਮਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

10 ਫਰਵਰੀ 1948 ਨੂੰ, ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਲਿਮਟਿਡ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 203 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਵੈਇੱਛਤ ਤਰਲੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

6 ਅਗਸਤ 1948 ਨੂੰ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ qp ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗੀ।

10 ਮਾਰਚ 1949 ਨੂੰ, ਇੰਡੀਅਨ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1949, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1949 ਦਾ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ♦

19 ਸਤੰਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਭਾਗ III-ਆਵਾਸ ਨੂੰ 1949 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXIII ਦੁਆਰਾ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ 1950 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. XX ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

7 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਰੁਪਏ ਦਾ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰ. 9,766-5-9.

26 ਨਵੰਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਦਾਸ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਪਾਈਆਂ।

- (1) ਏਆਈਆਰ 1945 ਪੀਸੀ 156
- (2) ਏਆਈਆਰ 1953 ਐਸਸੀ 244
- (3) (1952) ਏਸੀ 109

ਫੈਡਰਲ 14 ਮਾਰਚ 1950 ਨੂੰ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ: -

- (1) ਕੀ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ FIP ਕਰਨ ਲਈ ਲੋਕਸ ਸਟੈਂਡੀ ਮਿਲੀ ਹੈ?
- (2) ਕੀ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਪੁਆਈ ਪੇਜ਼ ਲਈ ਸੂਟ ਦਾ ਮੁੱਲ ਸਹੀ ਹੈ?

17 ਮਈ 1950 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 45-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕੀਤਾ। 1949 ਦੇ ਐਕਟ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ।

ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ 17 ਮਈ 1950 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ 1950 ਦੇ ਐਕਟ XX ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ 1949 ਦੇ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 304 ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ, ਸਬੰਧਤ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਸਮੇਤ 15 ਜੂਨ 1950 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। 4 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ ਗੋਸ਼ਾਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਪੇਜ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਹੰਸ ਰਾਜ ਸਿਆਲ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਪੈਸਿਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਰਕੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 1949 ਦਾ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 304, 1950 ਦਾ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 192 ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

21 ਸਤੰਬਰ 1951 ਨੂੰ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। 2 ਨਵੰਬਰ 1951 ਨੂੰ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਹੱਲ ਕੀਤੇ: -

- (1) ਕੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ?
- (2) ਜੇਕਰ ਮਾਮਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਧੀਨ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ?

ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਫੈਡਰਲ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਜੋ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਏ ਸੰਸਥਾ- (ਪੀ.ਬੀ.), ਲਿਮਿਟਡ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਟਿਊਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ? ਉੱਚ (ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ «• ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ • ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰਣਾਇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, -----ਰੂਲ I, ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਚੈਪਟਰ 3, ਭਾਗ ਬੀ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼, J- ਵਾਲੀਅਮ V ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਿਜ਼ਨ (ਬੀ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ ਗੋਸਾਈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਐਫ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਹਨ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਬਲ ਰਾਜ ਤੁਲੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਧਾਰਾ 203 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੈਂਕ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਸਵੈਇੱਛਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਗਰਾਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ।

1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: - "ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1908 (1908 ਦਾ IX), ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। ਕਿਸੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 2, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਦੇ ਅਪਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਪੂਰਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38(1) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ: -

"38(1) ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 (VII) ਦੀ ਧਾਰਾ 162 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 271 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ

1913), ਅਤੇ ਧਾਰਾ 37 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਦੇਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"

ਹਮਾਮ ਸਿੰਘ, 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 162 ਅਤੇ 271 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। * "ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 162 ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 271 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਵਿੱਚ

ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (i), (iii), (iv) ਅਤੇ (vi) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕ੍ਰੈਡੀਟ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬੈਂਕ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ 162. 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 38 (1) ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੋ ਕੰਮਕਾਜੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਜਾਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਮੰਗ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਦਾ ਦਫਤਰ, ਸ਼ਾਖਾ ਜਾਂ ਏਜੰਸੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਪੰਜ ਕੰਮਕਾਜੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਮੰਗ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 38(2) ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਕੰਮ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਮ੍ਹਾਂਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 38(1) ਅਤੇ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 162 ਅਤੇ 271 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਸਿਬਨਾਥ ਬੈਨਰਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੰਕਲਪ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਕਿ ਫੈਡਰਲ ਨੂੰ ਸਵੈਇੱਛਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ, ਪਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਭਾਰਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ (Fb.), ਲੈਣਦਾਰਾਂ, ਯੋਗਦਾਨੀਆਂ, (ਲਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਜਾਂ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਲਿਬਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਜੀਨ- v.

ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਰੈਲੀ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਅਦਾਲਤ ਸਹੀ ਸੋਚਦੀ ਹੈ।

ਦਾਸ ਕਪੂਰ

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 225 (2) ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ: - ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

"ਉਪਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 196 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਟੇਅ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। *****।"

ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਪੂਰਕ ਅਤੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੰਬਈ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਪਾਂਡੁਰੰਗ ਵਿਨਾਇਕ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਮਹਾਜਨ, ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ: -

"ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ (1) A.I.R. 1953 S.C. 244

ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਕ ਗਲਪ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸਿੱਟੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਈਸਟ ਐਂਡ ਡਵੈਲਿੰਗਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਫਿਨਸਬਰੀ ਬੋਰੋ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਐਸਕੁਇਥ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ

ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਲਾਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ

ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਅਸਲ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜੋ, ਜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵਹਿਣਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਈਮਾਨ

1939 ਦੇ ਪੱਧਰ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਉਲਝਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਟੱਲ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।"

ਬਾਂਬੇ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਪਾਂਡੁਰੰਗ ਵਿਨਾਇਕ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਅਟੱਲ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਹ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, 1950 ਦੇ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 192 ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਇਸ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 6 ਅਗਸਤ 1948 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ, 1949 ਦਾ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 304 7 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ-ਜੇਕਰ 7 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 4 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਏ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਰਥ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(1) (1952) A.C. 109

(2) 1953 S.C. 244

ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 192 1950 ਦਾ ਸੰਘੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ

(ਪੀ.ਬੀ.), ਲਿਮਟਿਡ,

ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 192 v. 1950 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਵਾਲ (ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਣਛੂਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਉਠਾਉਣ।

T i o . ਕਪੂਰ, ਜੇ.

ਕਪੂਰ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਗੱਲ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

ਫੈਡਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (ਪੰਜਾਬ), ਲਿਮਟਿਡ, 10 ਫਰਵਰੀ 1948 ਨੂੰ ਸਵੈਇੱਛਤ ਤਰਲਤਾ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰ 6 ਅਗਸਤ 1948 ਨੂੰ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਿਗਰਾਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

7 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਅਲਖ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। 9,766-5-9 ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਕੈਸ਼ੀਅਰ ਅਤੇ ਗਾਰੰਟੀ ਬ੍ਰੋਕਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 6 ਜੂਨ 1945 ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਲੂ ਖਾਤਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰੁਪਏ ਸੀ। 500 ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੱਧ ਰੁਪਏ ਕੱਢ ਲਏ। 3,000 19 ਜਨਵਰੀ 1946 ਨੂੰ, ਸਥਾਨਕ ਬ੍ਰਾਂਚ ਮੈਨੇਜਰ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸਬੰਧਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰੁਪਏ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਏ। 10 ਅਕਤੂਬਰ 1946 ਨੂੰ 20,000, ਅਤੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਉਸ ਤੋਂ ਰੁਪਏ ਬਕਾਇਆ ਸਨ। 9,766-5-9. "ਪਲੇਇੰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਖਾਤੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। 26 ਨਵੰਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਆਪਣਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਕਲ 14 ਮਾਰਚ 1950 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

10 ਮਾਰਚ 1949 ਨੂੰ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ-7 ਕੰਪਨੀਆਂ ਐਕਟ (1949 ਦਾ ਨੰਬਰ X) ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। (19 ਸਤੰਬਰ 1949, ਭਾਗ III-A) ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ; 1949 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXIII ਜਿਸ ਨੂੰ 1950 ਦੇ ਐਕਟ, ਨੰਬਰ XX ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ 18 ਮਾਰਚ 1950 ਨੂੰ ^ > ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲੀ।

17 ਮਈ 1950 ਨੂੰ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ' ਤੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ।

ਫੈਡਰਲ ਨੇ ਉਸੇ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ (ਪੀ.ਬੀ.), ਲਿਮਟਿਡ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਬੈਂਕਿੰਗ ਦੇ 3ec tion 45-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ. ਵੀ-ਫਾਈਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 15 ਜੂਨ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ 1950 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। 4 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਗੋਸਾਈਂ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ -----ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਰਕੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਐਮ . ਨੇ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਹੰਸ ਰਾਜ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਸਿਆਲ ਨੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 13 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। 20 ਅਪ੍ਰੈਲ 1951 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਬਲ ਰਾਜ ਤੁਲੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ,

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

21 ਸਤੰਬਰ 1951 ਨੂੰ, ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। 2 ਨਵੰਬਰ 1951 ਨੂੰ ਦੋ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ 10 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਨੂੰ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੋ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਏ- (1) ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਭਾਵ 4 ਅਗਸਤ 1950, ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਤੇ (2) ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਆਪਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਚਾਲੂ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 85 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸੀ। ਦਲੀਲ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ 4 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੋਸਾਈਂ ਬੈਂਕ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਰਕੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ।

ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਭਾਵ ਕੀ ਮੁਕੱਦਮਾ 4 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਸੈਕਸ਼ਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।

ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ 45F ਜੋ ਕਿ ਫੈਡਰਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: — ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ
ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, (ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ) 1908 (IX ਦਾ 1908), ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ
ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ (ph), ਲਿਮਿਟਡ ਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ
ਬਾਵਜੂਦ। ਬੈਂਕਿੰਗ -----ਕੰਪਨੀ
ਦੁਆਰਾ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ,
ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਅਵਧੀ- ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ
ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਜੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 6 ਅਗਸਤ 1948 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ। ਭਾਵ, ਜੇਕਰ ਮੁਕੱਦਮਾ 4 ਅਗਸਤ 1949 ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ 4 ਅਗਸਤ 1950 ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕਮ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ.

ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 155 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮੇਟਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ:

-

"155 ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ-

- (i) ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ; ਜਾਂ
- (ii) ਸਵੈਇੱਛਤ; ਜਾਂ
- (iii) ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧੀਨ।"

ਧਾਰਾ 170 ਲਾਜ਼ਮੀ ਸਮਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 208 ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 221 ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 225 ਨਿਗਰਾਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ 225(2) ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ j*ਉੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

225 (2) ਉਪਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 196 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਲਈ ਕੀਤਾ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼

ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਦ ਹੋਣਾ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਟੇਅ ਸਮੇਤ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ ਕਾਲਾਂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਵਰਤੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ?'

ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਉਪ-ਮਿੱਤਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ। ਉਸ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿੱਥੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹਨ ਅਤੇ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 38, 40 ਅਤੇ 44 ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹਨ • ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਉਪਬੰਧ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ ਲਈ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਫੋਰਟਿਓਰੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 225 ਇੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਨਿਗਰਾਨੀ ਆਰਡਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਹ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ,

ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ. ਉਹ ਸਭ ਜੋ ਧਾਰਾ 38 ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਫੈਡਰਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਾਂ (ਪੀ.ਬੀ.), ਲਿਮਿਟਡ, ਜੇਕਰ ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਉਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਲਿਕੁਇਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਉਦੇਸ਼. ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐੱਫ.

ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 162 ਇਸ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦਾਸ ਕਪੂਰ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ -----, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੱਤਵੀਂ ਧਾਰਾ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਨਤੀਜਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ.

ਸੈਕਸ਼ਨ 40 ਫਿਰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ

ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਪਨੀ ਆਪਣੇ ਜਮ੍ਹਾਂਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ: ਦੁਬਾਰਾ ਧਾਰਾ 44 ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਲਾਇਸੰਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਸਵੈਇੱਛਤ ਤਰਲੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜ਼ਖਮੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ ਇਸ ਦਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁਣੇ ਦੇ ਉਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 225 ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ *ਈਸਟ ਐਂਡ ਡਵੈਲਿੰਗਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ ਬਨਾਮ ਫਿਨਸ ਬਰੋ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (1)*, ਲਾਰਡ ਐਸਕ੍ਰਿਬ ਨੇ ਟਾਊਨ ਐਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਐਕਟ, 1947 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, 'ਸਮਝੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। * ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ: -

"ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਅਸਲ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਅਸਲ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ

<1) (1952) AC 109

ਬੋਬੋ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਪਾਂਡੁਰੰਗ ਵਿਨਾਇਕ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ , ਜਿੱਥੇ ਸਾਬਕਾ ਪਾਰਟ ਵਾਲਟਨ (2) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਜਸਟਿਸ ਜੇਮਸ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ।

ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਤੁਲੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਨੀਅਰ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ (ਲਾਇਓਇਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਬਨਾਮ ਬਾਮਨਦੇਵ ਬੈਨਰਜੀ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਅੰਤਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ । ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਇਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਸਾਲ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੀ ਮਿਆਦ ਇੱਕ ਸਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਧਾਰਾ 221 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਈ ਬੈਂਕ ਇੱਕ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਵਿੱਚ ਸਾਲ . 4 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਇਸ ਲਈ, ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕਾਮਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45F ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

- (1) ਏਆਈਆਰ **1953** ਐਸਸੀ **244**
- (2) **(1881) 17** ਚ. ਡੀ. **746** 'ਤੇ ਪੀ. **756**
- (3) **54 CWN 710**

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਠਾਏ ਗਏ ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਿੰਦੂ ਇੱਕ ਨਾਵਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਮਨਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ